

Lublin, 27 czerwca 2016 r.

Naczelny Sąd Administracyjny
ul. Gabriela Piotra Boduena 3/5
00-011 Warszawa

za pośrednictwem

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego
w Lublinie
ul. Marii Curie – Skłodowskiej 40
20 – 029 Lublin

Skarżący: Stowarzyszenie „Nad Pivonią”

Koczergi 53A, 21-200 Parczew

KRS 0000394305

reprezentowany przez radcę prawnego

Sebastiana Wawrucha

ul. Firlejowska 24 R

20 – 306 Lublin

Organ administracji: Wojewódzki Inspektor

Nadzoru Budowlanego

w Lublinie

sygn. akt **II SA/Lu 37/16**

Skarga kasacyjna

Na podstawie art. 173 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2012, poz. 270 z późn. zm., dalej p.p.s.a.) w imieniu Stowarzyszenia „Nad Pivonią” w Koczergach, pełnomocnictwo w załączeniu, zaskarżam w całości wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 31 marca 2016 r. (sygn. akt **II SA/Lu 37/16**) i zarzucam mu:

Na podstawie art. 174 pkt 2 p.p.s.a. naruszenie przepisów postępowania, których uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy a mianowicie:

1. art. 151 p.p.s.a. w zw. z art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a. w zw z art. 134 w zw. z art. 31 § 1 - 3 w zw. z art. 16 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego poprzez oddalenie skargi, która powinna być uwzględniona w sytuacji gdy Lubelski Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego w Lublinie dopuścił się w prowadzonym przez siebie postępowaniu naruszenia art. 134 w zw. z art. 31 § 1 - 3 w zw. z art. 16 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego poprzez przyjęcie, że decyzja Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Parczewie z 17 sierpnia 2012 r. (znak PINB.7355/P/2/2012) stała się ostateczna i nie utraciła tego charakteru wobec dopuszczenia Stowarzyszenia do udziału w postępowaniu postanowieniem PINB z 7 sierpnia 2015 r., a co za tym idzie odwołanie wniesione przez Stowarzyszenie „Nad Piwonią” jest niedopuszczalne.

2. art. 141 § 4 p.p.s.a. poprzez nie odniesienie się przez Sąd I instancji do wszystkich zarzutów skargi złożonej przez Stowarzyszenie a to do zarzutu naruszenia art. 8 K.p.a. w zw. z art. 16 § 1 k.p.a., co czyni kontrolę instancyjną orzeczenia Sądu I instancji częściowo niemożliwą.

Mając na uwadze przedstawione zarzuty w pierwszej kolejności wnoszę o uwzględnienie skargi i:

1. rozpoznanie niniejszej skargi na rozprawie;
2. uchylenie w całości skarżonego wyroku i przekazanie sprawy WSA w Lublinie do ponownego rozpoznania;
3. zasądzenie od organu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w tym postępowaniu, według norm przepisanych;

Uzasadnienie

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie zaskarżonym wyrokiem z dnia 31 marca 2016 r. sygn.. akt II SA/Lu 37/16 oddalił skargę Stowarzyszenia na postanowienie Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Lublinie (dalej także jako WINB) z dnia 16 listopada 2015 r. znak ZOA- XV.7721.40.2012.

WINB w Lublinie, ww. postanowieniem stwierdził niedopuszczalność odwołania Stowarzyszenia „Nad Piwonią” od decyzji Powiatowego Inspektora

Nadzoru Budowlanego w Parczewie z 17 sierpnia 2012 r. (znak PINB.7355/P/2/2012) zatwierdzającej projekt budowlany zamienny i udzielającej pozwolenia na wznowienie robót budowlanych. WINB stwierdził, iż ww. decyzja z braku środków odwoławczych stała się ostateczna, przy czym nie określił dnia tej ostateczności.

WSA skarżonym wyrokiem oddalił skargę Stowarzyszenia „Nad Piwonią” w Koczergach na ww. postanowienie WINB dzielając i rozbudowując argumentację podniesioną przez WINB a sprowadzającą się do konkluzji, iż decyzja Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Parczewie z 17 sierpnia 2012 r. (znak PINB.7355/P/2/2012) stała się ostateczna i nie utraciła tego charakteru wobec dopuszczenia Stowarzyszenia do udziału w postępowaniu postanowieniem PINB z 7 sierpnia 2015 toteż odwołanie Stowarzyszenia jest niedopuszczalne.

Ze względu na sprzeczność tego rozstrzygnięcia z prawem wyrok WSA w Lublinie nie może się ostać w obrocie prawnym.

W uzasadnieniu zarzutu 1 wskazać trzeba, że WINB, a w ślad za nim WSA w Lublinie w skarżonym wyroku, stwierdzili, iż ww. decyzja z braku środków odwoławczych stała się ostateczna, przy czym nie określił dnia tej ostateczności.

Zauważyć trzeba, że Stowarzyszenie 16 sierpnia 2012 r. czyli jeszcze przed wydaniem decyzji w I instancji złożyło wniosek o dopuszczenie go do udziału w ww. postępowaniu PINB w Parczewie. Nie jest żadną winą Stowarzyszenia, iż PINB w Parczewie po pierwsze pospieszył się z wydaniem przedmiotowej decyzji – jeszcze przed rozpoznaniem wniosku Stowarzyszenia a po drugie, że wniosek ten rozpoznał wadliwie. Stwierdzić należy, że w ostateczności PINB w Parczewie dopuścił Stowarzyszenie do udziału w ww. postępowaniu (znak PINB.7355/P/2/2012) na prawach strony postanowieniem z 7 sierpnia 2015 r.

Trafnie wywodzi organ, w będącym przedmiotem postępowania przed WSA postanowieniu, iż od decyzji ostatecznej nie przysługuje odwołanie.

Wskazać jednak należy, że Stowarzyszenie nie mogło złożyć skutecznego odwołania od wydanej decyzji, skoro w żadnej formie nie zostało dopuszczone do udziału w postępowaniu. Jest niekwestionowane bowiem, że organizacja społeczna może brać udział w postępowaniu administracyjnym na prawach strony (art. 31 § 3 k.p.a.) dopiero po dopuszczeniu jej do udziału w tym postępowaniu, co powinno nastąpić przez wydanie pozytywnego postanowienia z art. 31 § 2 k.p.a. (por. wyrok NSA z dnia 20 stycznia 2005 r., OSK 1755/04 - ONSA 2005, z. 6, p. 111), ale może

być także wynikiem faktycznego uczestniczenia jej w postępowaniu administracyjnym (por. wyroki NSA z dnia: 17 listopada 1988 r., IV SA 855/88 - ONSA 1990, nr 1, poz. 3 i 20 października 2005 r., II OSK 94/05 - LEX nr 201347).

W rozpatrywanej sprawie w następstwie wniesionej do Sądu przez Stowarzyszenie skargi na postanowienie o odmowie dopuszczenia do udziału w sprawie Sąd uchylił postanowienia organów w tym przedmiocie.

Doszło zatem do wydania decyzji kończącej postępowanie w sprawie zanim postanowienie o odmowie dopuszczenia Stowarzyszenia do udziału w tym postępowaniu stało się prawomocne, przy czym okazało się, że odmowa ta była wadliwa.

Wydanie decyzji kończącej postępowanie w sprawie przed wyczerpaniem przez Stowarzyszenie środków zaskarżenia postanowienia o odmowie dopuszczenia go do udziału w postępowaniu w tej sprawie, nastąpiło bez jego przyczynienia się do takiego toku postępowania choćby z tej przyczyny, że wniosek Stowarzyszenia, złożony przeciw przed wydaniem decyzji w I instancji został rozpoznany dopiero po wydaniu decyzji w I instancji.

Przyjęte przez organ i WSA w Lublinie rozumienie pojęcia ostateczności jest zatem błędne.

W wyroku z dnia 20 października 2011 r., sygn. akt VII SA/Wa 929/11, LEX nr 1155993, WSA w Warszawie uznał, że w sytuacji złożenia przez organizację społeczną wniosku o dopuszczenie do udziału w postępowaniu na podstawie art. 31 § 1 pkt 2, uprawnienie tej organizacji do dopuszczenia jej do udziału w postępowaniu na prawach strony (art. 31 § 3) nie wygasa wskutek wydania decyzji kończącej to postępowanie nawet wówczas, gdy decyzja nabyła cechę formalnej ostateczności wobec niewniesienia odwołania.

Wniosek ten nadal podlega merytorycznemu rozpatrzeniu, a w razie pozytywnego jego załatwienia decyzja traci powyższą cechę [ostateczności formalnej – dop. mój S.W.] i podlega doręczeniu tej organizacji stosownie do art. 109 § 1 w zw. z art. 31 § 3 (tak również Knysiak-Molczyk Hanna (red.), Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Komentarz do art. 31, Wolters Kluwer 2015, por. też wyrok NSA sygn. akt II GSK 20/07, opubl. CBOSA).

Stanowisko powyższe jest rozpowszechnione w orzecznictwie sądów administracyjnych. Tytułem kolejnych przykładów można wskazać wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 25 października 2013 r. II OSK

1217/12, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 29 października 2015 r. VII SA/Wa 2989/14, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 sierpnia 2015 r. VII SA/Wa 144/15, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 18 listopada 2008 r. II OSK 1388/07 (opubl. CBOSA)

Przyjęcie innej wykładni ww. przepisów musiałoby doprowadzić do sytuacji w której uprawnienie organizacji do uczestniczenia w postępowaniu na podstawie art. 31 § 3 miałyby czysto iluzoryczny charakter, skoro organy mogłyby zwlekać z rozpoznaniem wniosku organizacji i rozpoznawać je dopiero po tym jak decyzja zostanie wydana.

Bezsporne jest, iż uprawnienie z art. 31 § 1 pkt 2 k.p.a. o dopuszczenie organizacji społecznej do udziału w postępowaniu w danej sprawie ma miejsce wówczas, jeżeli postępowanie to jest w toku, bowiem instytucja ta nie funkcjonuje samodzielnie, abstrakcyjnie w oderwaniu od konkretnej sprawy. Zaznaczyć jednak należy, co podkreśla się m.in. w ww. orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego, ten ogólnie słuszny, co do zasady pogląd musi być konfrontowany z okolicznościami faktycznymi konkretnej sprawy. Nie może być, bowiem rozumiany w sposób, który w danej sprawie prowadzić może do zniweczenia celu i funkcji art. 31 k.p.a., który wprowadza proceduralną formę kontroli społecznej nad postępowaniem administracyjnym w indywidualnej sprawie i działaniem organów administracji w tym postępowaniu, będąc jedną z procesowych gwarancji realizowania w konkretnej sprawie zasady ogólnej postępowania administracyjnego uwzględniania interesu społecznego i słusznego interesu strony, zawartej w art. 7 k.p.a. oraz do uczynienia przepisu art. 31 § 1 pkt 2 k.p.a. w danej sprawie przepisem w istocie martwym

Mając powyższe na względzie wskazać należy, że do decyzji ostatecznych należą: 1) decyzje wydane przez organ pierwszej instancji, od których nie wniesiono w ustawowym terminie odwołania lub wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (por. wyrok NSA z dnia 28 lutego 2012 r., II OSK 2190/11, LEX nr 1145570); 2) decyzje wydane przez organ odwoławczy lub organ rozpoznający wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy; 3) decyzje, które są ostateczne na mocy przepisów szczególnych (decyzje podjęte w jednoinstancyjnym postępowaniu (por. Knysiak-Molczyk Hanna (red.), Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, Komentarz do art. 16, WoltersKluwer 2015).

Stowarzyszeniu „Nad Piwonią” przedmiotową decyzję PINB z 17 sierpnia 2012 r. doręczono dopiero 18 sierpnia 2015 r. a zatem ustawowy termin do wniesienia odwołania dla Stowarzyszenia rozpoczął swój bieg dopiero od tego dnia i w ustawowym terminie Stowarzyszenie wniosło przedmiotowe odwołanie.

Wreszcie w ramach przytaczania przez Sąd szerokiej linii orzeczniczej na str. 4 uzasadnienia wyroku (orzeczenia sygn. akt I OSK 1676/15, II OSK 2643/13, II OSK 555/13, II OSK 2643/13, I SA 519/98) zauważyć wypada, że ta linia orzecznicza dotyczy sytuacji w której pominięcie strony nastąpiło poprzez niedoręczenie jej decyzji organu I instancji, zaś w niniejszej sprawie takie doręczenie decyzji organu I instancji Stowarzyszeniu miało miejsce i dokonał tego organ I instancji.

Czynność doręczenia pisma (w tym także decyzji administracyjnej) została uregulowana w k.p.a. w rozdziale 8 "Doręczenia" (art. 39-49 K.p.a.). Normy te z uwagi na ich ogólny cel, stanowią w istocie gwarancję przestrzegania przez organ administracji publicznej zasady demokratycznego państwa prawnego i mają chronić obywatela przed nadużyciami ze strony administracji. Już tylko z tego powodu nie mogą być interpretowane niejako "na szkodę" obywatela, w sytuacji gdy ten podejmuje wszelkie starania mające zapewnić mu prawo do wniesienia skutecznego odwołania od wydanej decyzji. Oznacza to, że każda sytuacja naruszenia przez organ obowiązków doręczenia decyzji stronie powinna być oceniana indywidualnie, ze szczególnym uwzględnieniem okoliczności sprawy oraz ewentualnych skutków procesowych dla podmiotu będącego adresatem decyzji, które to skutki spowodowane zostały nieprawidłowym doręceniem decyzji (por. wyrok NSA z dnia 12 grudnia 2007 r., sygn. II GSK 268/07, niepubl.).

Nie można zatem twierdzić, że przedmiotowa decyzja stała się ostateczna zanim jeszcze Stowarzyszenie wniosło odwołanie i zanim rzeczona decyzja została Stowarzyszeniu doręczona, skoro, wraz z dopuszczeniem Stowarzyszenia do udziału w postępowaniu, decyzja utraciła walor ostateczności formalnej.

W tym kontekście również nietrafne jest powoływanie przez Sąd (str. 5 uzasadnienia wyroku) na poglądy doktryny a to Komentarz B. Adamiak i J. Borkowskiego do Kodeksu postępowania administracyjnego skoro z poglądu tego wynika, iż organizacja społeczna ma prawo do wniesienia odwołania, tylko wówczas gdy została dopuszczona do udziału w postępowaniu w I instancji a to właśnie organ I instancji dokonał czynności dopuszczenia Stowarzyszenia do udziału w postępowaniu na prawach strony i oczywiste jest, że organ ten nie mógł dopuścić

Stowarzyszenia do udziału tylko w postępowaniu II instancji bądź do udziału w postępowaniu, które się nie toczyło.

Analizując kolejne elementy uzasadnienia prawnego skarzonego wyroku stwierdzić wypada, że powoływanie się przez Sąd, w ramach tegoż uzasadnienia, na wyrok NSA sygn. akt I OSK 525/11 także jest nietrafne. W stanie faktycznym ww. sprawy wnioski o dopuszczenie organizacji społecznej do udziału w postępowaniu zostały złożone już po wydaniu decyzji przez organ I instancji, podczas gdy w sprawie niniejszej bezspornym jest, że złożenie wniosku miało miejsce przed wydaniem decyzji przez organ I instancji.

Ponownie wskazać trzeba, że przyjęcie wykładni zaprezentowanej przez organ i Sąd doprowadzi do sytuacji w której po pierwsze Stowarzyszenie bez własnej winy utraci możliwość udziału w postępowaniu administracyjnym w trybie zwykłym a po drugie da organom administracji sposób do prostego sabotowania uprawnień organizacji społecznych – poprzez nierozpoznawanie ich wniosków o dopuszczenie do udziału w postępowaniu - i może uczynić instytucję dopuszczenia do udziału w postępowaniu o której mowa w art. 31 k.p.a. martwą.

Wreszcie zauważyć trzeba, że alternatywny sposób realizacji przez Stowarzyszenie swoich uprawnień, proponowany przez WINB i Sąd a to zainicjowanie postępowania nadzwyczajnego – wznowienia postępowania na podstawie art. 145 § 1 pkt 4 K.p.a. również może budzić wątpliwości.

Powyższe naruszenie przepisów postępowania miało istotny wpływ na wynik sprawy, bowiem w sytuacji w której Sąd I instancji podzieliłby wykładnię przepisów K.p.a. zaprezentowaną w skardze a powyżej tylko rozwinął ją musiałby zastosować art. 145 § 1 pkt 1 lit. c) i, uwzględniając wniesioną skargę, powinien zaskarżone postanowienie WINB uchylić, czego nie uczynił, a błędnie zastosował art. 151 p.p.s.a. i skargę Stowarzyszenia oddalił.

W uzasadnieniu zarzutu 2 zauważyć należy, że Sąd I instancji nie odniósł się do wszystkich zarzutów skargi złożonej przez Stowarzyszenie - chodzi tu o zarzut naruszenia przez LWINB przepisu art. 8 k.p.a w kontekście art. 16 § 1 K.p.a. , Zarzut ten co prawda został podniesiony tylko w uzasadnieniu skargi, ale nie umniejsza to jego wagi a mimo to został przez Sąd I instancji pominięty. Niezależnie od powyższych wywodów prawnych kwestionujących trafność rozumienia art. 16 K.p.a. w zw. z art. 31 K.p.a. - gdyby przyjąć wywód Sądu i WINB za trafny – jako całkowicie niezrozumiałe, w jego świetle, jawiłoby się postępowanie PINB w Parczewie, który

dopuszczył Stowarzyszenie do udziału w postępowaniu (znak PINB.7355/P/2/2012). W sytuacji gdy decyzja jest ostateczna nie można mówić o żadnym toczącym się postępowaniu – decyzja ostateczna może być wzruszona jedynie w trybach nadzwyczajnych, które muszą być zainicjowane bądź to z urzędu bądź na wniosek strony.

Nadto równie niezrozumiałe byłyby wywody Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Warszawie, który wskazał Stowarzyszeniu właśnie tryb postępowania odwoławczego jako zmierzającego do ewentualnego zakwestionowania decyzji PINB w Parczewie z 17 sierpnia 2012 r. (vide postanowienie GINB z 28 lipca 2015 r. znak DON/ORZ/7101/787/14/15).

W tym stanie rzeczy postępowanie Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Lublinie, niezależnie od tego iż nie znajduje swojego oparcia w należycie rozumianych przepisach prawa, to podrywa zaufanie Stowarzyszenia do organów władzy publicznej czym narusza art. 8 K.p.a.

Uzasadniając powyższy zarzut w świetle naruszenia art. 141 § 4 p.p.s.a wskazać należy, że Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 28 września 2011 r., II OSK 1457/11, OSP 2012, z. 11, poz. 105, stwierdził, że przy wykładni art. 141 § 4 p.p.s.a. należy uwzględnić art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, który ustanawia prawo każdego do rozpatrzenia jego sprawy przez sąd. Zdaniem NSA powyższe prawo obejmuje nie tylko to, że można sprawę wnieść do sądu, ale również to, że sąd rozpatrzy stanowisko i argumenty, jakie w tej sprawie przedstawia wnoszący sprawę. Oznacza to, że w uzasadnieniu wyroku sąd ma obowiązek przedstawić nie tylko zarzuty zawarte w skardze, ale także podstawę prawną rozstrzygnięcia i jej wyjaśnienie; obejmuje to także odniesienie się do kwestii prawnych wynikających z zarzutów skarżącego.

Stowarzyszenie, mając w szczególności na uwadze jego cele statutowe, za szczególnie istotne uważa aby czynności organów administracji publicznej były dokonywane w sposób budujący zaufanie społeczeństwa do organów władzy publicznej przy czym, oceniając postępowanie WINB, w kontekście działań PINB w Parczewie i pouczeń Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego dla Stowarzyszenia, nie można uznać go za zachowanie budujące zaufanie społeczeństwa do władzy publicznej, treść uzasadnienia wyroku Sądu, w tym zakresie (a w zasadzie jego brak) wpisuje się w tak zarysowaną tendencję w świetle

której wzajemnie sprzeczne pouczenia organów administracji publicznej najlepiej pominąć milczeniem.

Kontrola zaskarżonych aktów sprawowana przez wojewódzkie sądy administracyjne powinna polegać na dogłębnej i wszechstronnej analizie stanu faktycznego oraz stanu prawnego wniesionych do sądu spraw. Sąd pierwszej instancji powinien poddać gruntownej ocenie wszystkie aspekty sprawy, w których są wątpliwości, w których ustalenia organów są odmienne od wniosków i twierdzeń stron postępowania. Treść tych ustaleń winna następnie zostać zamieszczona w uzasadnieniu wyroku sądu. Z treści uzasadnienia powinno wynikać, że sąd przeanalizował wszystkie zarzuty zamieszczone w skardze, konfrontując je z ustaleniami organu i materiałami dowodowymi sprawy. Wszelkie wątpliwości ujawnione na etapie postępowania muszą być właściwie i jednoznacznie zinterpretowane w uzasadnieniu wyroku, z powołaniem się na konkretne przepisy prawa (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 8 września 2015 r. I OSK 172/14, opubl. LEX).

W istocie co najmniej w tej części wyrok nie tylko nie odnosi się do wszystkich zarzutów, ale i wymyka się kontroli instancyjnej skoro Sąd kontrolujący czyli NSA nie będzie w stanie odtworzyć rozumowania sądu I instancji prowadzącego go do wniosku, że skargę należy oddalić czym Sąd I instancji pośrednio stwierdził, iż nie doszło do naruszenia art. 8 K.p.a. a NSA nie będzie w stanie także prawidłowości rozumowania, prowadzącego do takiego wniosku, skontrolować.

Wskazane powyżej braki uzasadnienia wyroku WSA w niniejszej sprawie sprawiają, że kontrolowane orzeczenie nie spełnia wymogów określonych w art 141 § 4 p.p.s.a. i uniemożliwia Sądowi kasacyjnemu ocenę prawidłowości operacji logicznej, którą przeprowadził WSA stosując normy prawne w rozstrzyganej sprawie.

Uzasadnienie wyroku stanowi integralną część rozstrzygnięcia sądowego, realizując istotne, przypisane mu funkcje, a mianowicie funkcję perswazyjną oraz funkcję kontroli trafności wydanego rozstrzygnięcia. Wadliwość uzasadnienia wyroku może stanowić więc przedmiot skutecznego zarzutu kasacyjnego, w sytuacji, gdy sporządzone jest ono w taki sposób, że uniemożliwia kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku, bądź czyni ją wyłącznie iluzoryczną. Funkcja uzasadnienia wyroku wyraża się bowiem w tym, że jego adresatem, oprócz stron, jest także Naczelny Sąd Administracyjny. Tworzy to więc po stronie wojewódzkiego sądu administracyjnego obowiązek wyjaśnienia motywów podjętego rozstrzygnięcia w taki

sposób, który umożliwi przeprowadzenie kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia, w sytuacji, gdy strona postępowania żąda, poprzez wniesienie skargi kasacyjnej, jego kontroli (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 25 września 2015 r. II GSK 1839/14).

Naruszenie to ma istotny wpływ na wynik sprawy, bowiem uniemożliwia należyłą kontrolę instancyjną zapadłego orzeczenia przez Naczelną Sąd Administracyjny.

Mając powyższe na względzie wnoszę jak na wstępie.

Załączniki:

1. dowód uiszczenia wpisu od skargi w kwocie 100 zł
2. odpis pełnomocnictwa wraz z odpisem z KRS Stowarzyszenia
3. 3 odpisy skargi wraz z odpisem pełnomocnictwa